

OKTOBER 2016

GaSet

68

Buurtkrant voor en door bewoners van Geuzenveld en Slotermeer

3

Strandje Sloterplas
nu volwassen

7

GaSet Junior
zomert na

5

Het Melkmeisje
inspireert

► RENÉ TORLEY DUWEL

Pijnlijk snijden in eigen vlees

Stadsdeel Nieuw-West moet van de centrale stad volgend jaar 1,2 miljoen euro extra bezuinigen. Aanvankelijk was dat het dubbele, maar het college van burgemeester en wethouders besloot op de valreep de pijn te verzachten. Dit bedrag komt bovenop al eerder aangekondigde bezuinigingen.

Vanaf 2019 moet Nieuw-West 2,4 miljoen extra bezuinigen. Ook de andere zes stadsdelen krijgen miljoenen minder. Door het collegebesluit om de bezuinigingen te verlagen vallen voor enkele gesubsidieerde organisaties de hardste klappen na volgend jaar. Op 9 november heeft de gemeenteraad het laatste woord.

Aanvankelijk leek het erop dat in Nieuw-West in 2017 meerdere voorzieningen zouden sneuvelen, zoals de beide kinderboerderijen. Maar zij behouden de komende twee jaar toch hun huidige subsidie. De speel-o-theken krijgen vanaf 2018 te maken met verlaagde subsidies. Dat geldt tevens voor de vier Huizen van de Wijk en voor de drie vrouwencentra. Sluiting van één Huis van de Wijk komt zo dichterbij. Voor bewonersinitiatieven is vanaf 2019 minder geld beschikbaar.

“We staan door deze opdracht met de rug tegen de muur”, stelt de hoogste baas in Nieuw-West, bestuurscommissievoorzitter

Achmed Baâdoud. “Kaasschaven is geen optie, slechts principiële keuzes volstaan. Dat zijn soms voor onze bewoners en ondernemers uiterst pijnlijke keuzes.”

Dick Glastra van Loon, als directeur van welzijnsorganisatie Eigenwijks verantwoordelijk voor een aantal Huizen van de Wijk, vreest door het korten op wijkvoorzieningen voor rampscenario's à la Molenbeek (migrantenwijk in Brussel) en Parijs. “Bewoners komen straks in de kou te staan, velen zullen afhaken.”

Bij kinderboerderijen De Strohalp en Het Sloterpark zijn vrijwilligers een handtekeningactie gestart. Vele honderden wijkbewoners, scholen en andere instellingen hebben hun handtekening gezet voor behoud van de kinderboerderijen. “Zonder die subsidie is het echt niet te doen. In het ergste geval moeten we over twee jaar onze dieren naar de slacht brengen”, stelt het bestuur. Nieuw-West bezuinigt de komende jaren

Moeten deze bokken van Kinderboerderij Sloterpark straks naar de slacht?... Een mogelijk gevolg van het stopzetten van de subsidie op kinderboerderijen. De kinderboerderij is een handtekeningactie gestart, na een week waren er al ruim 400 handtekeningen gezet. Foto: Dorëndel Overmars

De bezuinigingen raken ook de Huizen van de Wijk, waar diverse bewoners van allerlei leeftijden dagelijks activiteiten organiseren. Foto: Shirley Brandeis

ook op uitgaven voor taalonderwijs, straatmeubilair, (groen)onderhoud van woonwijken en van locaties als de Oeverlanden, Bretten en de Tuinen van West. De bestuurscommissie van Nieuw-West heeft nog wel hoop dat de uiteindelijke gevolgen voor de bevolking minder hard uitpakken als de centrale stad alsnog bereid is sommige taken over te nemen.

Strop voor alle stadsdelen

De centrale stad heeft alle stadsdelen opgedragen om gezamenlijk veertien miljoen euro te bezuinigen, dit omdat haar vastgoed een grote strop oplevert. De stadsdelen moeten meebetalen aan het dure onderhoud van parkeergarages en aan achterstallig onderhoud van schoolgebouwen en sportaccommodaties.

De bestuurscommissie Nieuw-West steunt de pijnlijke keuzes van het dagelijks bestuur onder leiding van Baâdoud. Alle gesubsidieerde instellingen worden binnenkort per brief ingelicht over wat hen boven het hoofd hangt.

Ook in de andere stadsdelen verdwijnen voorzieningen, zoals trainingen voor ouderen en re-integratietrajecten voor werklozen. De aanpak van parkeeroverlast en een betere afvalinzameling worden terugschroefd, net als cameratoezicht en de inzet van straatcoaches.

Oeps!

In Geuzenveld-Slotermeer leven we met vele nationaliteiten samen. We zijn niet allemaal patriotten, maar we voelen ons wel Nederlander. Hoe verschillend ook, we werken met ons allen aan een leefbare samenleving, met respect voor een ieder zijn anders zijn. Soms kom je wat tegen waarvan je denkt: ‘Oeps, wat is dit?’

Nieuwsgierig?

Ik ga het u vertellen.

Een Nederlandse kennis is in een Turkse bakkerij. Voor haar is een van onze Medelander die een brood koopt voor 98 cent. Wanneer zij eenzelfde soort brood koopt en wil afrekenen, moet zij hiervoor € 1,08 betalen. Verbaasd vraagt zij waarom zij tien cent meer moet betalen. Haar verbazing wordt nog groter wanneer zij het antwoord hoort: “Omdat u Nederlander bent.”

In het alfabet liggen de ‘M’ en de ‘N’ van ‘ederlander’ pal naast elkaar, zou dat het verschil maken? Of is dit wellicht de compensatie van de tien of twintig eurocenten die je op de markt naarstig in je portemonnee aan het zoeken bent, kwijtgescholden wordt? Ik moet zeggen dat dit laatste me wel eens overkomt.

Maar meer bijzonder is wat me laatst, ook op de markt, overkwam.

Ik sta met een bak druiven in mijn hand en reik naar de aardbeien. De marktkoopman, van niet-Nederlandse afkomst, komt naar me toe en geeft me een tweede doos druiven en een tweede doos met aardbeien. Ik geef te kennen dat dat voor mij teveel is. Hij adviseert me dat ik dit dan maar met mijn burens moet delen. Met mijn armen vol fruit kijk ik de man niet begripend aan en vraag hem het waarom van deze actie. Hij verduidelijkt het met de woorden: “Ik heb jaren niet op deze markt gestaan en ik weet niet wat ik zie! U krijgt dit van mij omdat u tot de minderheidsgroep hoort.”

Oeps!

Het fruit was heerlijk, vonden de buurtjes ook.

ROSE VAN DONGEN

Beste lezers,

Zoals aangekondigd in ons vorig nummer hebben we de GaSet in een nieuw jasje gestoken. De krant verscheen sinds haar eerste editie, op 28 november 2003, in hetzelfde ontwerp. Na dertien jaar vonden we het hoog tijd voor vernieuwing. We presenteren vol trots de nieuwe lay-out. Maar de redactie zit nog te dubben over de kleurkeuze. Daarom publiceren we deze editie in oranje en rood en het volgende nummer wordt blauw met groen. Heeft u een voorkeur voor een bepaalde kleur? Dan horen we dat graag via gaset@eigenwijks.nl.

Hartelijke groet van uw GaSet-redactie

► RENÉ TORLEY DUWEL

Tuinstadtheater zit zonder geld

De voorstelling ‘Deining’ op 10 november in De Meervaart van het Tuinstadtheater zou weleens de laatste kunnen zijn van dit amateurtoneelgezelschap. Volgens de nieuwe bestuursvoorzitter zijn de meeste toneelspelers al wat ouder en hebben ze steeds meer moeite met het onthouden van hun teksten.

Onder leiding van kersverse voorzitter Hans van der Schaaf (58) wil het wijktheater vanaf

volgend jaar per toneelproductie werken met wisselende spelers. “Zij moeten eerst auditie doen. We willen de lat hoger leggen, het niveau moet omhoog. Het wordt steeds moeilijker om publiek te trekken. We willen niet meer op scholen spelen voor maar zes man. Vorig jaar hadden we tachtig toeschouwers in De Meervaart, terwijl er driehonderd in kunnen. En dat waren vrijwel uitsluitend familieleden en vrienden. Daarvoor is het theater niet opgericht.”

Volgend jaar staat de voorstelling ‘Het Mon-

ster van de Sloterplas’ gepland. Voor dit muziektheaterstuk is ongeveer 50.000 euro nodig. De afgelopen jaren moest het toneelgezelschap het met 12.000 euro aan subsidies en giften doen. Van der Schaaf: “Van het stadsdeel krijgen we vanaf 2017 geen geld meer. We hebben nu een professionele fondsenwerver in de arm genomen om die benodigde halve ton bij cultuurfondsen en andere subsidiepotjes binnen te halen. Eind dit jaar moet duidelijk zijn of dat is gelukt.

Lees verder op pagina 2 ►

DE WIJK VANUIT ONDERNEMERSOGEN

VROEGER!

Vroeger, een woord dat zowel melancholie als blijdschap oproept.

Vroeger, toen alles beter was, de gulden een daalder waard was.

Vroeger, toen winkels alles waarmaakten wat ze beloofden. Het was voor de hand liggend bij welke winkel je welk product kon kopen en zelfs waar het product in de winkel geëtaleerd stond.

Het was vanzelfsprekend dat men in dienst trad bij een werkgever. Mensen konden rekenen op een vast contract. Tegenwoordig is men vaker eigen baas. Wat velen niet weten is dat het fenomeen

ZZP'er al voor de crisis bestond. Men was onmisbaar, het tarief was geen probleem, 'the sky was the limit'.

NU!

En toen was Hij er, waarbij veel veranderde behalve hijzelf, namelijk Internet.

De manier van communiceren, werken, studeren, aankopen doen, informatie vergaren etc., alles veranderde door het veelvuldig gebruik en afhankelijk worden van internet.

Hierdoor hadden de winkels er een concurrent bij. Het was en is meegaan of eraan onderdoor gaan.

De winkels veranderen. Niet alleen hun naam, maar ook hun assortiment. Klanten raken hierdoor teleurgesteld en geven soms af op zo'n winkel. Maar ze beseffen vaak niet dat hun eigen internetgedrag aanleiding is tot aanpassingen in winkels en dat het gewoonweg noodzakelijk is.

De winkels kunnen niet meer de traditionele winkels blijven en zullen zich hierdoor meer gaan richten op de beleving. Bij Bruna wellicht met een kopje koffie erbij?

CARLO PANOET

Tuinstadtheater

► Vervolg van pagina 1

Ik blijf goede hoop houden. Hoe gek het ook klinkt, maar soms is het makkelijker 50.000 euro te regelen dan die 12.000 van nu", zegt de voormalige directeur van het Van Eesterenmuseum. Van der Schaaf is nu actief als 'cultureel ondernemer'.

Ook het theaterbestuur heeft een 'verjongingskuur' ondergaan met het aantreden van Hans van der Schaaf. Hij is de opvolger van Lieke Mensink. Zij stond in 2003 aan

de wieg van het Tuinstadtheater. Mensink vindt de koerswijziging het juiste moment om nu te stoppen. Secretaris Gerard Molewijk vertrekt ook.

Kaarten voor de voorstelling op 10 november zijn bij De Meervaart verkrijgbaar. 'De Deining' is een eigentijdse bewerking van 'Op Hoop van Zegen' van Herman Heijermans. De komst van een aantal asielzoekers in een woongroep voor ouderen zorgt voor veel deining.

De CreAmClub uit Slotermeer vierde zaterdag 10 september haar tienjarig bestaan tijdens het jaarlijkse West Art Festival. Zoals gewoonlijk was het een feestelijke dag met tal van optredens, creatieve workshops en heerlijk eten. Ook werd de West Art Stimuleringsprijs 2016 uitgereikt. Die ging dit jaar naar de Cultuurgidsen van het Zid-theater.

Om het cultureel en creatief ondernemerschap in Nieuw-West te stimuleren riep de CreAmClub in 2009 de West Art Stimuleringsprijs in het leven. De prijs wordt jaarlijks uitgereikt op het festival aan een invloedrijk creatief initiatief. Een vijfkoppige jury - bestaande uit stadsdeelbestuurder Ronald Mauer, een CreAmClub-lid en drie andere culturele spelers uit Nieuw-West - beslist wie de prijs in ontvangst mag nemen. De cultuurgidsen, waarbij bewoners getraind worden om zelfstandig culturele activiteiten in de buurt te organiseren, wonnen dit jaar. Andere genomineerden uit de buurt waren onder meer galerie KunstWest en stadmaker Godfrey Lado.

Geschiedenis

De CreAmClub ging in september 2006 van start. Het is een initiatief van Irene Kopp en Theo Haring die sinds 1996 aan de Henk Hienschstraat wonen waar ook hun ontwerpstudio voor interieurarchitectuur is ge-

vestigd. Zonder plan en subsidie begonnen zij met het organiseren van culturele evenementen in en rond hun woon- en werkuimte. Met als doel om wat reuring te brengen in hun toen nog wat saaie woonomgeving. De eerste activiteiten waren knutselmiddagen voor kinderen uit de buurt. Al snel volgden maandelijkse filmavonden. Bezoekers krijgen de gelegenheid hun favoriete keuze-film te vertonen aan buurtgenoten, vrienden en bekenden. Sinds kort worden de meeste films voorafgegaan met de Art Quiz: een quiz over film, muziek en beeldende kunst.

Het West Art Festival is het jaarlijkse culturele hoogtepunt van de CreAmClub. Ook verstuurt deze al sinds 2006 een maandelijkse culturele nieuwsbrief waarin allerlei culturele activiteiten uit Nieuw-West onder de aandacht worden gebracht.

Meer informatie op www.creamclub.nl.

► CHARLOTTE LEHMANN

Een voorleesverhaal

Het is vrijdag, laat in de middag. Na mijn werk fiets ik gehaast langs het Gerbrandypark. Als ik naar beneden kijk, zie ik mijn fietsmand met daarin een linnen tas, gevuld met kinderboeken van de bibliotheek. Een afbeelding van een eigenwijze dinosaurius piept boven het randje van de tas uit. Ik bedenk alvast hoe ik de dino straks op zal voeren, wat zijn naam zal zijn, wat de jongetjes van hem zullen vinden. Ik ga zo twee kinderen voorlezen en ik hoop stiekem dat ze uit alle boeken die ik bij me heb, het boek over de dino zullen kiezen.

Als ik de woning binnenkom zitten de kleine jongens al op me te wachten, hun beentjes bungelend over de rand van de bank. We groeten elkaar en ik laat ze een boekje kiezen: de dino! Het daaropvolgende uur lezen we samen het boek. We kijken naar de plaatjes en praten over wat we zien. Alles gaat helemaal op het niveau van de kinderen. Het jongste broertje is twee jaar oud. Aan hem probeer ik het verschil tussen klein en groot te leren. Het oudste broertje van vier jaar, kan zelf al een hele hoop vertellen over verschillende dinosaurussen en andere dieren. Ook de ouders kijken mee in het prentenboek. Zij vertellen af en toe een stukje in het Thai, hun moedertaal. Het

voorlezen gaat op een speelse manier: even later stampen we met de hele familie als dinosaurussen door de kamer.

Ik lees deze kinderen voor, omdat ik meedoe aan de VoorleesExpress. Bij de VoorleesExpress leest een vrijwilliger twintig weken

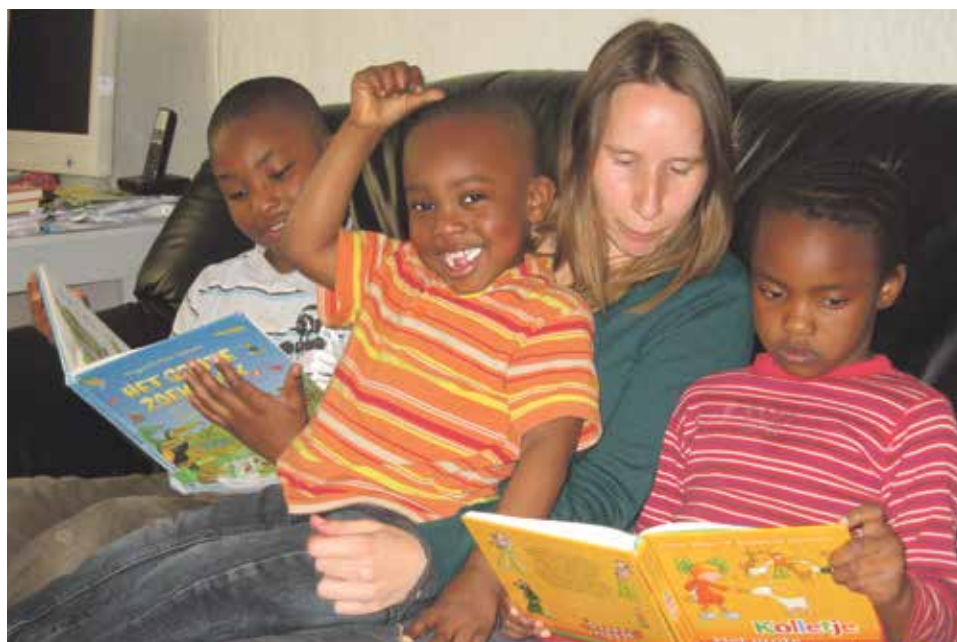
lang één uur per week voor aan kinderen met (het risico op) een taalachterstand. Ruim twintig procent van de kinderen verlaat de basisschool met een leesachterstand van twee jaar. De VoorleesExpress stimuleert de taalontwikkeling van het kind door wekelijks voor te lezen op de plek waar een

rijke taalomgeving zo belangrijk is: thuis.

Ook het inspireren van de ouders is een doel van het project. De voorlezer biedt tijdens de voorleesuur de ouders handvatten voor het stimuleren van de taalontwikkeling van hun kind. Ook wordt er een bezoekje aan de bibliotheek gebracht met kinderen én ouders. Zodat ze, als de voorlezer na twintig weken niet meer wekelijks komt voorlezen, het voorlezen op hun eigen manier voort kunnen zetten. Samen gaan we dan hopen op weg naar een samenleving waarin laaggeletterdheid (op dit moment is 11,9 % van de Nederlandse bevolking laaggeletterd) steeds meer zal worden teruggedrongen.

Een uur later sta ik buiten in de avondzon, nog helemaal vol van de gezelligheid en het enthousiasme van het hele gezin. Ik slinger de tas met boeken in mijn fietsmand en de dino kijkt me weer aan. De komende weken zullen de jongetjes weer andere boeken uitkiezen: er is nog een schat aan verhalen die verteld mag worden.

Wil je ook voorlezen bij een gezin in je buurt? Kijk dan op voorleesexpress.nl en klik door naar de locatie Amsterdam.

Altijd plezier tijdens het voorlezen! De mensen op de foto dienen ter illustratie van het verhaal. Foto: Archief redactie / VoorleesExpress

► KAMAL BERGMAN

‘Ieder zijn eigen stijl’

Ik ontmoet Erik Bobeldijk - dagelijks bestuurder in stadsdeel Nieuw-West en lid van de SP - aan de oever van de Sloterplas. Ik vertel hem dat ik ooit SP-lid was, maar me uitschreef nadat ik twee e-mails had gestuurd waar geen reactie op kwam. Hij betreurt het...

Bobeldijk is bestuurder in een tijd waarin het bestuurlijk stelsel van de gemeente verandert en de macht verschuift. Het stadsdeel, inclusief het dagelijks bestuur, beslist steeds minder. We spreken over zijn rol.

Op welke prestatie ben je trots?

“Ik ben trots op het armoede-aanvalsplan, waar we binnenkort mee willen starten. In Slotermeer en Geuzenveld gaan we tweehonderd gezinnen selecteren die op of net boven bijstandsniveau leven en het niet red- den om geld over te houden na het betalen van hun vaste lasten. Zij krijgen intensieve begeleiding en gerichte hulp om uit de armoede te komen. Dat doen we door middel van het goed invoeren van de bestaande armoedemiddelen, zoals de stadspas, scho- lierenvergoeding en huurtoeslag en er wor- den aanvullende maatregelen ontwikkeld.”

Van welke mislukking baal je?

“Dat de Blauwe Zone-parkeerproef in Slo- termeer niet is gelukt. We verlengden de parkeertermijnen om zo auto’s beter te spreiden in de wijk. De proef is mislukt. Nu

zijn in sommige doorgaande straten negen van de tien parkeerplekken leeg terwijl an- dere straten uitpuilen met geparkeerde au- to’s. Jammer!”

Waar draait jouw SP-hart van om?

“Ik baal dat er nog steeds huizen zijn waar schimmel in zit. In 2011 publiceerde de SP al een zwartboek over de staat van een deel van de huurwoningen in Nieuw-West. Door de economische crisis bleef renova- tie uit. Deze ‘schimmelwoningen’ worden ook door huisartsen erkend als veroorzaker van klachten. Het steekt dat sommige hui- zenblokken, zoals bijvoorbeeld in de Jan de Louterbuurt nog altijd niet zijn gerenoveerd of vernieuwd!”

Het dagelijks bestuur van Nieuw-West bestaat naast Bobeldijk, uit Achmed Baâdoud (PvdA) en Ronald Mauer (D66). We horen weleens dat de stadsdeelvoor- zitter eigengereid is?

“‘Pionieren met lef!’ zegt Achmed Baâdoud dan. Ik waardeer zijn pragmatische insteek en we hebben inderdaad een schitterend stadsdeel waar wordt gepionierd. Hij jaagt dit ook aan. Maar zelf ben ik meer van de cijfers: een analyticus die van tevoren wil weten wat er gebeurt en wat het effect is. Ie- der zijn eigen stijl...”

Hoe gaat het in de onderlinge samen- werking van het algemeen bestuur?

“Ik wijs mijn collega’s er af en toe op dat het bij ons alleen om adviezen gaat en een poli- tieke show niet nodig is. Bij veel zaken heb- ben wij geen beslissingsbevoegdheid. Neem bijvoorbeeld de Westtangent: op de route (van de snelle busverbinding die in 2020 moet gaan rijden, red.) hebben wij beperkt invloed. Hoe beter het advies is dat wij for- muleren, hoe groter de kans dat ze dat in de centrale stad overnemen. Wij maken de ad- viezen, maar zij beslissen.”

Wil je eigenlijk niet gewoon meebeslis- sen in de centrale stad?

“Ik ben heel gemotiveerd om te besturen en ik vind het leuk, maar in de gemeenteraad zou ik wel meer van mijn politieke ambities kunnen waarmaken. Nu ben ik vooral een bestuurder.

De Wereld van Warner

Het is inmiddels september als ik dit schrijf. De zomer loopt stralend zonnig ten einde. Geen verre va- kanties in juli of augustus voor mij. Ik ga als het hier vroeg donker is, koud en guur en je op moet passen dat er geen rotje in je oor ontploft.

Ik ben de buurt bijna niet uit geweest! Als ik zin had in een lekker broodje buiten de deur hoefde ik niet meer de A10 over, zo- als vroeger. Het is met een bijbehorend sapje en zelfgemaakte taart, te vinden in een leuke zaak om de hoek.

Op fietsafstand van huis is het heerlijk toe- ven in de Tuinen van West. Eerst wat knoeien, snoeien, snoepen en oogsten in mijn tuin daar, daarna afspreken bij een van de pleisterplaatsen. Heel wat zonda- gen vlogen voorbij en ‘stedelingen’ stapten daarna (wankel van de witte wijn) op hun fiets, verrukt dat zo dichtbij zo’n leuke lo- catie te vinden is.

In mijn flat verandert ook veel. Alleen al op mijn etage worden sinds begin sep- tember drie appartementen bewoond door studenten en jonge expats. Iedere flat is verbouwd en heeft drie tot vier kamers met een gezamenlijke keuken en badka- mer. De gegadigden staan in de rij. Voor de oude bewoners die gewend zijn aan stellen zonder kinderen en rustige oude- re alleenstaanden naast zich is dat even wennen. Ik vind het leuk, wat jonger volk op de galerij en in de lift. Van rollator naar rolschaats in één zomer!

Steeds meer jonge ondernemende sin- gles en stellen komen onze kant uit. Ze vinden het leuk hier: veel groen, het bui- tengebied vlakbij, huizen nog betaalbaar, uitgaansgelegenheden op fietsafstanden een strandje naar hun hart.

En wie had vijf jaar geleden gedacht dat jonge stellen hun trouwfeest in en om Slo- termeer zouden houden? Deze zomer zag ik blij bruidsparen feestvieren bij het Rijk van de Keizer, de Cantina, de Fruittuin, Hotel Buiten en Westside! U begrijpt het al: behalve de invasie van naaktslakken die mijn oogst opvrat, was het voor mij een topzomer!

WARNER HEMMES

► CHRISTIANE BAETHCKE

Strandje Sloterplas - nu volwassen stadsstrand

Links: het quaggamossselfilterscher. Rechts: het strandje aan de Varkensbaai. Foto's: Christiane Baethcke

Tropische temperaturen leiden bij mij tot een dringende behoefte naar verkoeling. Aangekomen bij de Sloter- plas zie ik enorme veranderingen. Een drukte van jewelste op het vernieuwde strand, het krioelt van de badgasten!

Het kleine strandje aan de Varkensbaai (er wordt naarstig gezocht naar een nieuwe, sympathieker naam) is wel vijf keer zo groot geworden. Fijn schoon zand om op te liggen en voor de kinderen om te spelen. Er wordt dankbaar gebruik van gemaakt. Ik zie in een oogopslag drie kennissen en een redactielid. Gezellig! Moeders met kinderen zitten in de schaduw, jongeren bakken in de zon. Er wordt veel gebarbecued, op de houten tuintafels

hebben groepjes hun meegebrachte eten uit- gestald. Je kan ook etenswaar kopen, er zijn foodtrucks en de ijscoman komt er nog steeds.

Opvallend, al die strandstoeltjes! Je kunt le- nen bij de ‘Share Your Beach Shop’, een uit- leenwinkel in een container, waar verder nog parasols, opblaasbootjes en strandspeelgoed geleend kunnen worden. Het is een idee én opdracht van de gemeente Amsterdam. Hotel Buiten verzorgt de uitleen, zij zijn betrokken bij de uitwerking van het de vernieuwing en bij de evaluatie. Gratis gebruik van materialen lijkt gedurfd, toch schijnt het grotendeels te werken. Natuurlijk gaat er ook wel eens wat kapot of verdwijnt er wat, zoals de populaire strandstoeltjes. Maar mensen snappen waar het om gaat: samen spelen en samen delen.

Dit eerste jaar is een proef. Volgend jaar kun- nen er dingen worden aangepast. Er zijn al plannen voor fietsenrekken. Dat is zeker nodig, want het is geen sinecure om een ge- schikt plekje voor je fiets te vinden. Ook zijn er nog geen invalide-parkeerplekken.

De echte, niet onmiddellijk in het oog val- lende vernieuwing, die de transformatie zinvol gemaakt heeft, is het quaggamossselfil- terscher. Hieraan hechten de mosselen zich stevig en de verwachting is, dat ze zich ver- meerderen en zo de volgende jaren het water in de Sloterplas alsmaar schoner wordt. De quaggamossel leeft van oorsprong in Oekraïne en filtert zeer efficiënt het water. Daarom is ze geschikt voor de bestrijding van de blauw- alg, die voordien de reden was dat zwemmen

in de Sloterplas vaak wegens gezondheids- risico verboden was. De introductie van de quaggamossel is niet onomstreden, zij is een exoot die al een inheemse mossel verdrongen heeft. Ze kan het watermilieu dramatisch veranderen. Door heel schoon water zullen sommige vissoorten niet meer of veel minder voorkomen.

De langetermijneffecten van het uitzetten van deze mossel zijn nog niet te overzien.

Voor dit jaar waren de effecten op het zwem- water in elk geval positief! Jong en oud kon- den van het door de hitte verlengde zwemsei- zen in blauwalgvrij water genieten. Vroeger was het hier wel een stuk rustiger en kon je er met je hondje komen. Maar toen kon je door blauwalg de meeste tijd niet zwemmen.

BETER EEN GOEDE BUUR DAN EEN VERRE VRIEND

► LINDA EL OMARI

Vierdejaars studentes Dorenda ten Hoopen en Iris Vreekamp kennen elkaar nu twee jaar. Ten Hoopen studeert Culturele Antropologie aan de VU, Vreekamp Cultuur en Media aan de UvA. Ze leerden elkaar kennen dankzij het VoorUit Project, een project waarbij studenten woonruimte krijgen in ruil voor het doen van vrijwilligerswerk. Tien uur per week ongeveer, maar daar hebben de dames geen enkele moeite mee: "Het zit al helemaal in ons systeem. Het is ook zo'n leuk project! We doen van alles, van samen knutselen tot het geven van taallessen. Bovendien hebben we een hecht team. We kunnen het eigenlijk met iedereen vinden, het is altijd gezellig."

Hebben Ten Hoopen en Vreekamp ook naast het vrijwilligerswerk contact met elkaar? Ze schieten in de lach: "Nogal, ja. We zagen elkaar gisteravond nog tot laat." Behalve collega's en achterburen zijn ze in de twee jaar dat ze in Slotermeer wonen en werken, ook goede vriendinnen geworden. Ja, de dames hebben het wel naar hun zin in de wijk. Zo zeer zelfs dat ze hopen er na hun studie een leuke woning te vinden: "Dit is zo'n leuke buurt! Het park, het plein... We kennen natuurlijk ook veel mensen dankzij het Vooruit Project. En er is altijd leven op straat, we voelen ons nooit onveilig. Je weet bovendien: iedereen die hier over straat loopt, woont hier ook. Dat is in het centrum wel anders." Iris: "Zodra ik uit de metro stap, heb ik het gevoel dat ik thuis ben."

Dorenda (links) en Iris. Foto: Linda El Omari

► ANNEMARIE LIBBERS

Theater in Tuinen van West

Als theatermaker kreeg ik samen met artiesten, beeldend kunstenaars en impresario's deze zomer een rondleiding in de Fruittuin van West. In de uitnodiging stond dat ze het 'Oerol-gevoel' willen creëren in Amsterdam.

Het grote terrein ligt er verlaten bij op maandag, de enige dag waarop de fruittuin niet open is. Ik loop over een binnenplaats waar een winkel met natuurlijke producten is en wordt begroet door een lieve hond. Vlak daarna volgt eigenaar Lisan.

We komen in een restaurant met groot podium en piano. Zo af en toe komen een paar kippen binnen, die steeds weer door de schuifdeuren naar buiten worden gestuurd. Een stuk of tien mensen schuiven aan. De Fruittuin is nu een jaar open en eigenaar Wil vertelt dat ze voor Amsterdam kozen omdat daar 'de meest prettig gestoorde mensen' wonen. Naast de zelfpluktuin - twee hectare grond met dertig soorten fruit - is altijd het plan geweest om iets met cultuur te doen.

Na de koffie met taart krijgen we een rondleiding. Nu pas valt het grote podium op de binnenplaats me op. Aan de andere kant van het restaurant staat bij het kampvuur ook nog een groot podium. De kippen houden ons in de gaten en we worden gevolgd door

Foto: Annemarie Libbers

de twee lieve honden terwijl we de pluktuin inlopen.

Verscholen tussen de fruitbomen ligt een klein huisje dat gebruikt wordt voor therapie en vergaderingen. Op een open plek met een aantal hooibalen, is vorige week nog een stel getrouwd. In een warme kas liggen ook hooibalen. Echt lekker zitten, is het op dit moment niet want de hooibalen liggen vol met eieren.

Wil en Lisan hopen dat de Fruittuin uitnodigt om middenin de natuur voorstellingen te maken. Het is absoluut een prachtige locatie waar elke creatieveling blij van kan worden. Maar... hoe gaan de mensen hierheen komen? Amsterdammers komen toch bijna niet buiten de ring?... En zo ver?! Ach, mogelijkheden genoeg. Het is nog steeds op fietsafstand en gratis parkeren. Dan moeten Amsterdammers binnen de ring ook maar eens wat verder fietsen.

Wij kunnen er in ieder geval, en hopelijk snel, van genieten.

RECENSIE

► CHARLOTTE LEHMANN

Beklemming in zonnig Slotermeer

Een primeur in deze GaSet: een recensie van een feuilleton in plaats van een in druk verschenen boek. Espen, zo heet het door Thomas van Aalten geschreven feuilleton dat gedurende de zomermaanden beetje bij beetje op internet verscheen: elke week een nieuw hoofdstuk. Gratis en voor niks, voor iedereen met een internetverbinding te bekijken op een computer, tablet of telefoon.

Een moderne manier van publiceren, hoe leest dat?

Espen is de achternaam van Leonie en Dick, een stel dat in de jaren zeventig een vrijstaande woning aan de Burgemeester Eliasstraat in Slotermeer bewoont. Dick is directeur van een reisbureau, de supermarkt is om de hoek en ze hebben het goed. Een

vredig, ietwat slaperig bestaan in een zonnige tuinstad. Maar is het allemaal wel zo vredig als het lijkt?

Espen leest als een trein. Naarmate het verhaal vordert is de beklemming goed te voelen. Ik las het feuilleton gedurende de zomermaanden en zag elke week weer uit naar de nieuwe aflevering, om maar te kun-

nen weten hoe het verder gaat. Wat heb je een geluk als je het nu gaat lezen: alle episodes staan inmiddels online en je kunt op je eigen tempo hoofdstuk na hoofdstuk lezen. Geen boek in de kast, maar een boek in je broekzak. Waar je ook bent: altijd beschikbaar om te lezen. Ga dat ook vooral doen!

Het feuilleton is te lezen via www.thomasvanaalten.nl/extra/

STRIP door Remko de Maar

► LINDA EL OMARI

‘Kunst is ook: goed leven’

“Wat leuk dat jullie er zijn!” Met een aanstekelijk enthousiasme begroet manager Yakup Karahan de klanten van ‘zijn’ Coffeemanía Plein ‘40-‘45. Hij nam de lunchroom annex ontmoetingsplaats in september over.

Van oorsprong is hij beeldhouwer en striptekenaar. In zijn geboorteland Turkije tekende hij voor de *Girgir*, een fameus politiek satirisch tijdschrift. Eenmaal in Nederland richtte hij in 2003 de comic *Vreemd op*: het eerste tijdschrift waarin werk van Nederlandse en Turkse striptekenaars zij aan zij verscheen. Hij laat het vol trots zien. Ook tijdens ons gesprek houdt Karahan zijn handen geen seconde stil: hij maakt constant schetsen.

Hoe komt een kunstenaar in de horeca terecht?

“Ik wilde altijd tekenen, maar dat is een beetje anders gelopen. Je moet een vaste baan hebben om rond te komen. Ik heb in de afgelopen jaren op allerlei plekken gewerkt, van het bankwezen tot reisbranche. Toen ik als filiaal leider van Coffeemanía Staalmanpark hoorde dat ze hier iemand zochten, twijfelde ik geen seconde. Ik vond het altijd al een leuke plek. Hopelijk is dit mijn laatste baan tot aan mijn pensioen. Of misschien wel langer als het bevalt!”

Mis je het niet om actief met kunst bezig te zijn?

“Kunst is niet alleen maar tekenen of beeldhouwen. Kunst is ook: goed leven. Netjes leven. Goede vrienden hebben. Een goed en eerlijk mens zijn. Je brood verdienen voor je kinderen. Alles is kunst, in feite. Je moet gewoon een beetje creatief doen, af en toe iets anders proberen. Die gedachte pas ik

ook hier toe. De taart net een beetje anders aansnijden, dat broodje net even anders opmaken. Ook dat is kunst.”

Wat zijn je plannen met Coffeemanía?

“Ik ben van Turkse afkomst en krijg regelmatig van mensen te horen: “Oh jee, het wordt een dönerzaak!” Maar wat moet ik met een dönerzaak? Daar er zijn al genoeg van. Mijn droom is een combinatie van café-restaurant en cartooncafé, naar voorbeeld van de Turkse keten Leman. Kunst aan de muur, workshops geven. Ik wil ook graag ‘s avonds open, met misschien wel elke avond of elke week een andere keuken: Surinaams, Turks, Indonesisch, noem maar op. Glasje wijn erbij...”

Foto: Linda El Omari

► IVANKA JOKIC

Muurschildering: Het Melkmeisje

Als je fietst op het Jan de Louterpad, zie je op de gevel van een gebouw een grote muurschildering. Het Melkmeisje werd hier gemaakt door kunstenaars El Pez uit Spanje en de Nederlandse Danny Recal. De beeltenis - van oorsprong van de Delftse schilder Johannes Vermeer - domineert de omgeving. De blauwe kleur vormt een mooi con-

trast met de bewegende witte melk. Vermeer schilderde veel mensen in hoge posities die zich lieten vastleggen in dure kleding, behangen met sieraden en daarvoor grif betaalden. De achtergrond van die portretten zegt meestal niet veel over de manier van leven of werken van die mensen. Het doel was om de persoon te laten

En het interieur, krijgt dat ook een make-over?

“Nee, dat is niet toegestaan. Maar dat wil ik ook niet. Kijk die lampjes, dat behang! En wist je dat de tafels zijn gemaakt van de deuren van het vorige gebouw? Wel ga ik mijn stempel erop drukken: een nieuwe menukaart, kunst aan de muur en natuurlijk comics op tafel.”

“Het moet een gezellige plek worden waar mensen zich thuis voelen. Ik wil mensen van alle culturen samenbrengen, dat geeft leuke gesprekken en ontmoetingen! Als buurtbewoners iets willen realiseren, sta ik open voor initiatieven. Kijk, iedereen heeft zijn eigen karakter en maakt zijn eigen keuzes. Maar als we elkaar respecteren, komt het goed.”

Hugo in de buurt

‘Let op, deze buurt is alert.’ Kleine waarschuwingsborden met die tekst staan sinds kort op verschillende strategische plekken aan de rand van onze wijk. Die borden maken duidelijk dat wij op het Noorderhof niet bankhangend achter de geraniums onze dagen slijten, maar dag en nacht op scherp staan. En dat gespuis met snode voornemens zijn plan beter kan wijzigen.

Dat de buurt oplet is een understatement. Sinds er een buurtwhatsapp-groep genaamd: Alert bestaat, worden alle verdachte situaties niet alleen opgemerkt, maar ook gedeeld. En dat zijn er best veel.

Voordat ik aan onze digitale buurtwacht was toegevoegd meende ik nog in een relatief rustige wijk te wonen. Nu weet ik wel beter. Want ondanks de buurtapp is er altijd wat aan de hand. Auto's worden opengebroken, huissleutels ontvreemd, fietsen verdwijnen en alle huisdieren zijn altijd kwijt.

Een enkele keer raakt een kleuter zoek, maar gelukkig nooit voor lang. Wie daarna meldt blij te zijn dat het kindje weer boven water is wordt direct terecht gewezen. Doe dat maar op de Babelbox: de buurtgezelligheidsapp.

De vraag of iets wel urgent genoeg is voor de Alert-groep zorgt constant voor discussie. En die digitale twisten leiden meteen weer tot dwingende verzoeken om het gesprek ergens anders voort te zetten. Privé of in de Babelbox. Daar ergeren andere groepsleden zich dan weer aan. Het meest voorkomende bericht is dan ook: kan dit s.v.p. in de Babelbox? Zo houden we elkaar lekker bezig.

Soms ontstaat paniek in de appgroep. Paradoxaal genoeg gebeurt dat niet wanneer criminelen zijn gesignaleerd, maar het bevoegd gezag. Want als de handhavers van stadstoezicht verkeerd geparkeerde auto's komen bekeuren blijft de Alert-app waarschuwingen spuwen. Niemand vraagt dan: mag dit s.v.p. in de Babelbox? Sinds ik ben aangemeld kom ik aan werken, gezinsleven en hobby's niet meer toe. De appgroep werkt verslavend en heeft op pektijden veel weg van de politicscanner. ‘Breaking news’ in je eigen postcodegebied, daar kan geen Netflix-serie tegenop.

HUGO HOES

zien. Maar Vermeer richtte zich niet alleen op rijke mensen. Hij schilderde ook gewone mensen met minder dure kleding aan. Vaak in hun natuurlijke woon- of werkomgeving. Op deze schilderijen zie je mensen als werkende en levende personen. Eén ervan is het Melkmeisje: een wereldberoemd kunstwerk, dat er voor zorgt dat het vroegere leven op de boerderij niet wordt vergeten. Kenners van kunst beschrijven dit schilderij vaak als een stillevens: alles staat stil, alleen de melk beweegt.

Een moderne versie vinden we sinds 2014 op een muur in Slotermeer en is onderdeel van het Street Art Museum Amsterdam. Mensen die zestig jaren geleden hun landerijen en boerderijen moesten verlaten om plaats te maken voor de huidige woningen zouden er vast trots op zijn. Toen leefden er heel wat melkmeisjes in deze Westelijke Tuinsteden.

Het idee om deze muurschildering hier te maken is van grote waarde. Jonge generaties leren over Vermeer en over hoe werk vroeger gedaan werd. Dat melken niet met machines ging maar nog met de hand en passie voor het werk. Hopelijk zorgt de muurschildering er ook voor dat mensen uit de buurt geïnspireerd raken om ook eens het origineel van het Melkmeisje in het Rijksmuseum te gaan bekijken.

Foto: Ivanka Jokic

► MAARTEN BIJLENGA

Van droom naar dikke bult en verder

Mooi toch, de tijd waarin we leven. Al is je droom nog zo gek; je krijgt via school, werk, internet alle kansen om haar uit te laten komen. Fantastisch om te zien hoe mensen op geheel eigen wijze hun leven weten in te richten. Als je een beetje handig bent, heb je zo een volle agenda.

Fijn. Voor de mensen die aan de grote race mee kunnen doen, zeker. Maar, ik ben maatschappelijk werker en werk met mensen die ook graag meedoen, maar het niet kunnen bijbenen. Heel begrijpelijk eigenlijk. Het gaat ook allemaal zo snel en hard. Als het je even tegenzit, glijd je uit sta je aan de zijlijn. Nu zijn de mensen die ik begeleid zo sterk geweest om hulp te vragen. Die komen er dus wel. Over hen hoeven we ons geen zorgen te maken. Nee, ik wil het nu hebben over de mensen die uit beeld zijn geraakt. Dat zijn er meer dan je denkt.

Kun je het je voorstellen? Je wereld is ingestort. Je krijgt de eindjes niet meer aan elkaar en leeft verborgen. Als je al die geslaagde mensen om je heen ziet, kun je je niet voorstellen daar ooit weer bij te zullen horen. Je bent jezelf knap waardeloos gaan vinden. Iets triesters dan dat bestaat er niet. Kunnen die mensen zich dan nergens aan-

melden? Oh ja, genoeg instanties waar dat kan: het sociaal loket, de huisarts, maatschappelijk werk en ga zo maar door. Maar doen het niet. Ze zitten op de bodem van de put en als je hen komt ophalen? Dan weigeren ze hulp. Eigen schuld? Nee, maar wel een dikke bult!

Toch is er hoop. In de vorm van die buurvrouw die je altijd gedag is blijven zeggen en een dag een praatje met je maakt over het weer. Simpler en waardevoller kan niet. De ommekeer komt door zulke momenten. Nog een flink aantal daarvan en je gaat de buurvrouw uit je zelf gedag zeggen.

En dan, bij toeval, ontdek je dat je in het buurthuis ongestoord kunt zitten. Dat men het prima vindt dat je een keer je eigen thermosje meeneemt. Dat je er mag komen zo vaak je wilt. Dat je zelf ook nog tot het maken van een praatje in staat bent. Enzovoort. Kleine stapjes.

Na een half jaar word ik opgebeld door de opbouwwerker van het buurthuis. "Ik heb hier iemand die zich wil aanmelden voor hulp."

Zo kan het gaan, en zo gaat het gelukkig soms.

Bedankt buurvrouw!

► THEA SCHAAFSMA

Wijkverpleging

Herinnert u zich nog dat ik vorig jaar rond deze tijd schreef over de groep verstandelijk beperkten, die veel nuttig werk deed in de buurt? Ze hielden de buurt schoon en vonden dat een fijne dagbesteding. Vanwege bezuinigingen bij Cordaan moest de groep eind vorig jaar helaas vertrekken.

In 'hun' gebouwtje op de hoek van de Aalbersestraat/Cornelis Outshoornstraat zit nu een groep van vijf wijkverpleegkundigen. Ze blijven er tot het einde van het jaar, waar ze daarna naartoe gaan is nog onbekend. Ik wilde een van hen graag interviewen, maar dat mocht niet van het hoofdkantoor van Cordaan. Ik mocht alleen vragen stellen via de afdeling voorlichting. Dat heb ik geweigerd.

Jammer! Ik had graag een wijkverpleegkundige gesproken want ze werken aan een fantastisch project: de wijkverpleegkundigen bezoeken en verzorgen demente ouderen die nog thuis wonen. Ze werken nauw samen met een specialist in ouderengeneeskunde, een ergotherapeut en een fysiotherapeute. Ik zie hen geregeld op de fiets de wijk in gaan.

Voor patiënten is deze vorm van werken natuurlijk heel plezierig, omdat ze met een klein team werken en er dus niet steeds andere mensen over de vloer komen.

Als u meent dat u hun hulp goed kan gebruiken, kunt u contact opnemen via nummer 06 52 65 67 893 of per e-mail: geuzenveldslotermeer@cordaan.nl.

OPROEPJE

Yogalessen

Wilt u na de zomer beginnen met nieuwe activiteiten? Sporten maar toch ontspannen? In september is Patrizia Semperboni weer begonnen met yogalessen in het Pluspunt. U kunt nog steeds deelnemen. De eerste les is een gratis proefles. Daarna betaalt u per tien lessen zeventig euro (te besteden in twaalf weken).

De lessen zijn wekelijks op woensdag van 10.30–11.45 uur in De Grote Zaal van het Pluspunt: Albardakade 5-7, Geuzenveld.

OPROEPJE

Geluksdisco: lekker dansen

Lekker dansen en ondertussen al je buurtjes leren kennen? Dat kan bij de Geluksdisco. Die is een keer in de twee maanden op vrijdagavond tussen 20.00 en 02.00 uur in Westside Slotermeer aan de Burgemeester de Vlughtlaan 125. De volgende disco is op vrijdag 28 oktober.

Op de Geluksdisco danst iedereen zij aan zij. Leeftijd, afkomst, inkomen, opleiding en religie spelen hier geen rol. Iedereen die houdt van dansen en gezelligheid is welkom op de dansvloer en in het café. Het is de ideale plek om al je burens te leren kennen. Elke editie ontmoeten meer burens elkaar en bouwen samen een feestje! Het concept is simpel: een lokale dj draait heerlijke deuntjes afgewisseld met optredens van buurtmuzikanten.

Als je zin hebt, betaal je één euro entree en kom je langs om onbeperkt te dansen, zingen, lachen, kletsen en vrolijk zijn. Ook kun

OPROEPJE

Buurtonderzoek

Annemiek Jonkers, student cultureel erfgoed aan de Reinwardt Academie in Amsterdam, heeft voor het Van Eesterenmuseum in de eerste helft van dit jaar onderzoek gedaan.

Maar om haar studie te kunnen afronden is ze nu bezig met een buurtonderzoek in Slotermeer Noordoost. Woont u in dit gebied? En wilt u haar helpen bij haar onderzoek, vul dan de vragenlijst in: www.enquetetools.nl/enq/13169bf3617ce4.

Alvast hartelijk dank!

je genieten van gratis hapjes die worden gemaakt door buurtbewoners.

Ook optreden?

Als je zin hebt om op te treden voor een (altijd enthousiast) publiek ben je van harte welkom. Of je nu je zangtalent wilt laten horen, super mooie dansmoves wilt tonen of een goocheltruc wilt doen, het kan allemaal! Ook worden er nog dj's gezocht voor de komende

edities en helpers voor achter de kassa, versieren en verspreiden van de flyers.

Neem gerust contact op met Dorèndel op 06 - 1809 6859 als je zin hebt om mee te helpen.

Voor in de agenda

VRIJDAG 28 OKTOBER
Geluksdisco - Autumn in Nieuw-West

VRIJDAG 9 DECEMBER
Geluksdisco - Winters Wonderland in Nieuw-West

GaSet Junior

De GaSet Junior, wordt ook dit seizoen weer gevuld met nieuwtjes van kinderjournalisten. Bij de verschillende redacties die door het studentenproject Vooruit worden georganiseerd, kunnen buurtkinderen werken aan stukken voor in GaSet. Ze begonnen het seizoen met een belangrijke vraag: wat deed jij deze zomer?

Alle foto's door Sanya Berkhout

Anass

Ik ben zaterdag naar Drievliet gegaan in Den Haag. Maandag ging ik zwemmen en dat was ook heel leuk. In de zomer ben ik naar de zee gegaan in Marokko. Daar heb ik pizza gegeten. Ik was in Marokko met mijn vader en moeder en mijn zus en broertje.

Khaoula

Ik ben naar Spanje gegaan met mijn familie en ik had een huis gehuurd. En toen ging ik naar mijn oom en toen ging ik naar Frankrijk bij mijn familie langs. En toen ging ik naar Nederland terug.

Chaima

Ik ben naar Duinrell, Moviapark Germany en Walibi geweest. Het was leuk, ik ben in een achtbaan geweest die op zijn kop ging, heel eng maar wel leuk.

Safouan

Ik ging naar een toneelstuk en daar was mijn zus ook, maar zij zat boven mij. Ik zat met mijn klasgenoten. Het toneelstuk ging over een boef, een piraat en een kapitein. En een Chinees ging Chinees praten. Ik ben ook nog naar Walibi, Duinrell en Moviapark Germany geweest. En ik ben met VoorUit naar de Natureluur geweest, naar het pierenbadje, levend stratego gespeeld en een waterballonnengevecht gehouden. Gister had ik zwemles.

Romaissa

Ik ging in de vakantie naar binnenspeeltuin Ballorig. Ik vond het super leuk. Het leukste vond ik de trampoline. Maar toen was school weer begonnen, en dat vond ik een beetje leuk.

Ayoub

Ik ben naar Marokko geweest. En toen ging ik met de boot naar Spanje. En toen moesten we nog 305 km naar Frankrijk. En toen waren we bij Frankrijk en moesten we nog 600 km naar België. En toen moesten we nog maar 90 km naar Breda. En toen waren we in Leiden, en toen waren we in Delft en dan waren we thuis. En we leefden nog lang en gelukkig.

SANYA BERKHOUT

Zomeractiviteiten groot succes

Wat was het weer een leuke zomer! Ook dit jaar organiseerden studenten van het project VoorUit een week lang diverse zomervakantieactiviteiten voor kinderen uit de buurt.

De kinderen uit Slotermeer-West gingen samen met de studenten naar het park om verschillende spelletjes te doen. Levend

Stratego was vooral heel populair, en toen het warmer werd kwamen de waterpistolen tevoorschijn. Ook waren er excursies naar de Natureluur, waar kinderen op vloten konden varen en kikkervisjes vangen.

In Slotermeer-Oost werden ook hele leuke uitjes georganiseerd. Een dagje naar het Rembrandtpark gegaan voor een speurtocht met allemaal spelletjes. En verder weg naar

de Zaanse Schans gegaan, waar de kinderen kennis hebben gemaakt met de oer-Hollandse cultuur. Van kaas maken tot een windmolen van binnen bewonderen, de kinderen vonden het geweldig. De pret werd alleen maar groter toen er achteraf pannenkoeken werden gebakken in de Dobbekamer. De laatste dag gingen ze met zijn allen naar het strand van Zandvoort, om deze week op een geweldige manier af te sluiten.

De kinderen uit Geuzenveld gingen tijdens de vakantie week onder meer naar het strand, volgden een theaterworkshop en smulden van allemaal lekkere hapjes die door alle ouders uit de buurt werden gemaakt.

Kortom, in alle wijken was het een geweldige week met allemaal leuke activiteiten.

LEZERSBIJDRAGEN

► GUUSJE WELSING

Balkongeheimen

Als je bij mooi weer buiten zit te genieten van een fijn boek, ben je soms ongewild getuige van privégesprekken bij burens. Deze gesprekken echoën fantastisch tussen de gebouwen door. Je leetuur kun je dan wel vergeten want die is niet opgewassen tegen de concurrentie van klinkende teksten.

Om nu niet mijn burens voor schut te zetten, noteer ik enkele flarden telefoontaal die me bij een vriendin ter ore kwamen, uitgesproken in zuiver Amsterdams, voor u vertaald in ABN.

“Ze ziet er niet uit met haar dikke benen onder dat korte lijf. Ik zeg nog tegen haar: ‘Koop nou geen driekwartbroek, dat maakt je dikker’. Komt ze terug met zo’n hoogwaterbroek... Ja, ze heeft wel een wijd model nodig vanwege haar vaginale jeuk, ze mag zich ook niet van anderen wassen... Haar man vertrouwt ik voor geen meter. Hij is hele dagen weg, inkopen doen, schuimt alle kringloopwinkels af, komt ie terug met zakken vol troep. Waar laten ze ‘t?...”

“Wat ga jij morgen doen? Naar de camping? Met wie? Met dat kreng, getver, hoe kun je? Ik had wel mee gewild, maar niet met haar... Die heeft toch ruzie met iedereen en ze is zó op de centen, ze neemt ieder drankje aan, maar als ze zelf aan de beurt is voor een rondje, is ze pleite...”

“Wat?! Hij was zijn rijbewijs toch al kwijt? Nou dan hangt hem nu wat anders aan zijn broek. Hoe veilig loop je nog over straat?”

Beste lezers, in tram en bus wordt al genoeg gekakeld, laten we elkaar een beetje sparen op onze eigen gezellige terrasjes en balkonnetjes.

► CORINE PULLEN

Aan de waterkant

Geuzenveld-Slotermeer, groen en waterrijk met zijn parken, sloten en dijk
Een regenboog in volle kracht
weerspiegelt in de Cramergracht
In een ondiepe, modderige sloot
snoepen eendjes van een stukje brood
De zwimmers in de Sloterplas
zonaanbidders in ‘t groene gras
Atletisch, fier en rank
staat de windsurfer op zijn plank
De sportieveling geniet ten volle
als de wind ‘t zeil doet bollen
Opa leest z’n krant
ontspannen aan de waterkant
Oma heeft ‘t naar haar zin
ze smeert zich nog een keertje in
De vissers gooien een lijntje uit
hopen op ‘n grote buit
De duikers genieten, zijn in hun sas,
speuren naar ‘t monster van de Sloterplas
Het Gerbrandypark met pierenbad en fontein
biedt vertier aan groot en klein
Voetjes in ‘t warme water
zorgt voor plezier en veel geschater
De Varkensbaai heeft zijn eigen strand
vakantiegevoel in eigen land
Mocht het onverhoopt gaan gieten
is ‘t even uit met het genieten
Maar niet zeuren, niet getreurd want
morgen zit ik weer lekker aan de waterkant

GaSet portret

In Geuzenveld en Slotermeer leven mensen met veel verschillende nationaliteiten. Fotograaf **Massoud Memar** portretteert voor ieder nummer een buurtbewoner. Belangstellenden kunnen mailen naar: m.me18@ymail.com.

Naam: Piet Stoffel

Leeftijd: 69 jaar

Nationaliteit: Nederlander

Hobbies: Puzzelen, nieuws volgen op allerlei terreinen

Werk: Ik heb jaren gewerkt als tropisch landbouwkundige in onder andere Suriname, Nederlandse Antillen, Soedan, Zambia, Nigeria en Oeganda. Ik gaf advies over diverse disciplines zoals onkruidbestrijding, rijstveredeling en voorlichting aan lokale boeren over plantagebeheer van rijst, sorghum, sojabonen, thee en sinaasappels. Ook gaf ik advies over veeteelt, de aanleg van vliegvelden, wegen en huizen. Daarna heb ik nog gewerkt als directeur van een faciliterend bedrijf en als coördinator van de voedselbank voor Noord-Holland. Nu ben ik gepensioneerd.

Wat is het leukst in uw buurt?

“Geuzenveld is prettig om te wonen met een grote diversiteit aan nationaliteiten.”

Wat is het minst leuke in uw buurt?

“De gemeente en vele instellingen hier hebben nog steeds een regentenmentaliteit, waardoor het minder prettig is. Vooral wie voorheen gewend was om veel zelf te moeten regelen.”

DE MEERVAART

Gratis naar gezinsvoorstelling

GaSet mag 5x2 vrijkaarten weggeven voor de voorstelling: ‘Hoe de grote mensen weggingen en wat er daarna gebeurde’ van Theater Artemis / Het Zuidelijk Toneel op vrijdag 18 november om 19.30 uur.

De voorstelling heeft al op meer locaties gespeeld en kreeg hele goede recensie van onder meer De Volkskrant en de Theaterkrant. Het is een bijzondere familievoorstelling met live muziek, geschikt voor kinderen vanaf 8 jaar.

‘Hoe de grote mensen weggingen en wat er daarna gebeurde’ begint in een middeleeuws dorp. In de fraai natuur waar het ruikt naar vers hooi, dat net van het land is gehaald. In de verte klinkt muziek. Een marskramer vertelt over hardwerkende ouders, die hun kinderen des-

noods met hun leven tegen wolven of andere plagen beschermen. Een zwaar en ruig bestaan, maar vol toewijding en liefde.

Tot nu toe. Want de ouders houden opeens niet meer van hun kinderen en hebben besloten om weg te gaan. Want opvoeden zonder liefde is niet te doen.

Ze pakken hun karren vol huisraad en vertrekken midden in de nacht.

In de huizen van het dorp slapen de kinderen. Zij weten nog van niks. Weg zijn de grote mensen. De muziek

houdt op. Een leeg toneel. Het stuk staat stil. Mag dat wel in een theater? Een kind uit het publiek staat op. Het klimt het toneel op en lijkt te weten waar het heen moet...

Kaartjes winnen?

Stuur dan een e-mail met je naam, adres en woonplaats naar prmail@meervart.nl. Uiterlijk 31 oktober krijg je bericht of je een van de gelukkigen bent!

COLOFON

GaSet is een uitgave voor en door bewoners van de buurten in Geuzenveld en Slotermeer (Stadsdeel Nieuw-West).

Redactie: Christiane Baethcke, Kamal Bergman, Sanya Berkhout, Maarten Bijlenga, Rose van Dongen, Charlotte Lehmann, Annemarie Libbers, Remko de Maar (Remko7), Linda el Omari, Thea Schaafsma en René Torley Duwel met ondersteuning van Marleen Bressinck (Stichting Eigenwijken) en Dorëndel Overmars.

Correspondenten: Massoud Memar en Ivanka Jokic
Columnisten: Warner Hemmes, Hugo Hoes en Carlo Panoet

Literair recensent: Charlotte Lehmann

Met bijdragen van: Annemiek Jonker, Corine Pullen, Guusje Welsing, De Meervart en De CreAmClub

Ontwerp: Stephan de Smet

Drukker: Flevodruk Harlingen

Verspreiding: Door Verspreidingen

Oplage: 25.000 stuks

Voor informatie en kopij:

Stichting Eigenwijken, De Honingraat, Slotermeerlaan 103-H, 1063 JN Amsterdam
Telefoon 020-3460670

Aanleveren kopij bij gaset@eigenwijken.nl uiterlijk op 23 november 2016

Alle rechten voorbehouden. Aan de op deze pagina's gepresenteerde informatie kunnen geen rechten worden ontleend. Niets van deze pagina's mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de rechthebbende(n) op het auteursrecht, c.q. de uitgever van deze uitgave, door de rechthebbende(n) gemachtigd namens hem/hen op te treden.